

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Jakuba Camrdy, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Česká televize**, se sídlem Kavčí hory 1, Praha 4, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétkova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2011, č. j. 11 Ca 313/2009 – 51,

t a k t o :

Věc **se vrací** k projednání a rozhodnutí sedmému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

- 1) Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále jen stěžovatelka) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen městský soud), jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 10. 2009, č. j. 2008/636/HOL/ČTV. Tímto rozhodnutím uložila žalovaná stěžovatelce pokutu ve výši 400.000 Kč, neboť dospěla k závěru, že odvysíláním pořadu (Ne)snesitelná lehkost Stodolní dne 9. 1. 2008 od 9. 50 hod. na programu ČT 1 se tato dopustila porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání.
- 2) V odůvodnění svého rozsudku se městský soud mimo jiné zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí Rady nebylo vydáno až po uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty stanovené v ustanovení § 61 odst. 1 věta první tohoto zákona. Při řešení této otázky se odvolal na nález Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 – 134. Dospěl poté k závěru, že „(o)kamžikem počátku běhu prekluzivní lhůty tak není ani zasedání Rady jako kolektivního orgánu, ani oznámení o zahájení správního řízení, neboť tomu musí vždy předcházet určitá skutečnost, z níž vyplývá důvodné podezření, že k porušení došlo. Předmětná jednoroční subjektivní lhůta podle ustanovení § 61 odstavec 1 zákona o vysílání začíná běžet v okamžiku, kdy správní úřad provede úvodní posouzení vlastního či cizího podnětu k zahájení řízení, to znamená tehdy, kdy si základní skutečnosti v podnětu obsažené ověří a předběžně vyhodnotí. Ačkoliv jde o lhůtu subjektivní, počátek běhu takové lhůty nemůže být v žádném případě dán pouhým vědomím správního úřadu či jeho pracovníků o porušení zákona (srovnej též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2008, č. j. 9 As 42/2008 – 98).“
- 3) V návaznosti na tuto argumentaci pak uzavřel, že v dané věci začala běžet subjektivní prekluzivní lhůta dne 17. 1. 2008, kdy byla vypracována zpráva analytického odboru

Úřadu Rady, ve které byly skutkové okolnosti rozhodné pro uložení pokuty analyzovány a přesně popsány ve formě, která byla následně převzata do výroku rozhodnutí Rady. Podle městského soudu nemělo na běh lhůty vliv doručení diváckého podnětu Radě, neboť z této skutečnosti nelze dovodit, že v tomto okamžiku měla Rada dostatečnou vědomost o skutkových okolnostech, aby mohla předběžně zhodnotit, zda došlo k porušení zákona.

- 4) Uvedený závěr městského soudu zpochybnila stěžovatelka v kasační stížnosti, v níž uvedla, že divácký podnět doručený Radě obsahoval zcela konkrétní údaje o pořadu, jeho vysílacím čase, programu, na kterém byl vysílán, a poukazoval na konkrétní vytýkané jevy. Na základě tohoto podnětu měla Rada k dispozici „oznámení určitého a věrohodného obsahu“, a proto začala prekluzivní lhůta běžet již od jeho doručení Radě. Výklad městského soudu by v praxi znamenal, že je zcela v dispozici správního orgánu, kdy začne běžet subjektivní prekluzivní lhůta. Takový postup je v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy a s čl. 2 odst. 2 a čl. 4 Listiny základních práv a svobod.
- 5) Rada ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že zpráva analytického odboru Úřadu Rady je interním materiálem, který není pro členy Rady závazný, a nelze ji považovat za právní úkon. K nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, uvedla, že za právní hodnocení není možné považovat stížnost laického diváka. Přesto, že stížnost obsahovala dostatečně přesnou specifikaci pořadu, nelze ji pokládat za vědomost o skutkových okolnostech, jež by umožňovala předběžné právní zhodnocení.
- 6) V projednávané věci je tedy spornou právní otázkou, s jakou skutečností je spojen počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty k uložení sankce za správní delikt, tj. okamžik dovědění se o porušení povinnosti.
- 7) Usnesením ze dne 2. 2. 2012, č. j. 7 As 95/2011 – 94, postoupil sedmý senát věc rozšířenému senátu. Vyšel přitom z následujících skutečností.
- 8) Ve zmiňovaných rozhodnutích (nálezu ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09 a v rozsudku ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 – 134) se Ústavní soud i Nejvyšší správní soud zabývaly otázkou počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty na půdorysu ustanovení § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy. Dospěly přitom k závěru, že „počátek běhu prekluzivní subjektivní lhůty ve smyslu § 8 odst. 5 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, je dán okamžikem vědomosti o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona jako takového.“ Ke shodným závěrům dospěl Ústavní soud také v nálezech ze dne 17. 3. 2010 sp. zn. I. ÚS 947/09 a I. ÚS 948/09, a ze dne 26. 8. 2010, sp. zn. III. ÚS 949/09.
- 9) Z tohoto názoru pak vyšel Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27. 7. 2011, č. j. 6 As 15/2011 – 73, kde aplikoval pro nyní projednávaný případ rozhodné ustanovení § 61 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. V uvedené věci dospěl k závěru, že ustanovení § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy a ustanovení § 61 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání jsou obsahově totožná a právní věta výše uvedená tudíž dopadá i na tento případ.
- 10) Naproti tomu v rozsudku ze dne 28. 5. 2010, č. j. 2 Afs 125/2009 – 104, kde byla řešena otázka počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty podle § 17 odst. 4 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, Nejvyšší správní soud deklaroval, že „počátek běhu jednorocní

pokračování

subjektivní prekluzivní lhůty se odvíjí od dne, kdy byl vyhotoven kontrolní protokol, na základě něhož bylo následně zahájeno správní řízení o uložení pokuty pro možné porušení cenových předpisů.“

- 11) Sedmý senát je toho názoru, že z výše uvedeného rozsudku druhého senátu vyplývá pro rozhodnutí projednávané věci jiný výsledek než z citovaných nálezů Ústavního soudu a z rozsudků sedmého a šestého senátu. S právním názorem vysloveným v rozsudku druhého senátu se však sedmý senát neztotožnil. Za skutečnost určující počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty je třeba ve smyslu judikatury Ústavního soudu považovat již pouhou „vědomost o skutkových okolnostech, které umožní předběžné právní zhodnocení, aniž by se jednalo o informaci zvláště kvalifikovanou“ (právní věta k nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09).
- 12) Počátek běhu této lhůty proto, na rozdíl od senátu druhého, nespojil s posouzením spočívajícím v kvalifikovaném předběžném vyhodnocení věci, ale s možností takové předběžné vyhodnocení provést. Počátek běhu je tak třeba počítat ode dne, kdy se do dispoziční sféry správního orgánu dostane informace o možném porušení zákona, bez ohledu na to, jaké závěry poté správní orgán z této informace dovodí. Musí se však jednat o takovou informaci, z níž je alespoň v základních rysech zřejmé, v čem konkrétně má porušení zákona spočívat. Je přitom naprosto irelevantní, jaký subjekt tuto informaci správnímu orgánu poskytl.
- 13) Sedmý senát si byl zároveň vědom toho, že rozšířený senát v usnesení ze dne 28. 7. 2009, č. j. 2 As 35/2008 - 56 vyslovil, že pokud se k otázce předložené rozšířenému senátu již autoritativně vyslovil Ústavní soud, není nadále příslušný k tomu, aby k téže otázce zaujal vlastní právní názor. Nicméně k závěru, že jeho příslušnost zanikla, dospěl rozšířený senát v situaci, kdy Ústavní soud o sporné právní otázce rozhodl až poté, co byla věc postoupena rozšířenému senátu. V nyní posuzované věci je situace odlišná, neboť druhý senát rozhodoval již se znalostí judikatury Ústavního soudu. Příslušnost rozšířeného senátu je tedy dle názoru sedmého senátu dána.
- 14) Při rozhodování ve věci musel rozšířený senát nejprve posoudit, zda existuje sedmým senátem tvrzený rozpor mezi názory vyslovenými v rozsudcích ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 – 134, a ze dne 27. 7. 2011, č. j. 6 As 15/2011 – 73, na straně jedné a v rozsudku ze dne 28. 5. 2010, č. j. 2 Afs 125/2009 – 104, na straně druhé. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak v současné době není.
- 15) K tomu je nutno předeslat, že i v době, kdy sedmý senát věc postoupil rozšířenému senátu, nebyl dovozovaný rozpor mezi citovanými rozsudky Nejvyššího správního soudu zcela zřejmý, neboť charakter řízení ve věcech zákona o rozhlasovém a televizním vysílání je od řízení podle zákona o cenách dosti odlišný. Sankce za porušení právních předpisů jsou podle zákona o cenách ukládány na základě předchozích úkonů činěných podle zákona o státní kontrole, navíc zmiňovaný rozsudek druhého senátu řešil věc ještě za účinnosti prováděcí vyhlášky k zákonu o cenách - vyhlášky č. 580/1990 Sb., která měla pro počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty v ustanovení § 8 odst. 7 samostatnou právní úpravu. Jest ovšem pravdou, že určité zobecnění způsobu určení počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty lze z rozhodnutí druhého senátu dovodit, proto by pravomoc rozšířeného senátu rozhodnout o položené otázce nebyla vyloučena.
- 16) Rozhodující pro posouzení pravomoci rozšířeného senátu však byla nakonec jiná skutečnost. Názor obsažený v rozsudku ze dne 28. 5. 2010, č. j. 2 Afs 125/2009 – 104,

byl totiž překonán usnesením rozšířeného senátu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011 - 115, jehož právní větou II. bylo stanoveno, že „správní orgán se dozví o porušení cenových předpisů (§ 17 odst. 4 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách), dnem, kdy soustředí onen okruh poznatků, informací a důkazních prostředků, z nichž lze na spáchání deliktu usoudit. Není rozhodující, zda v tento den již byl zpracován kontrolní protokol, ani zda tyto poznatky byly analyzovány a posouzeny se závěrem, že delikt byl spáchán a kým.“

- 17) Tato věta svým obsahem odpovídá právnímu názoru vyslovenému v nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09 i ve zmiňovaných rozhodnutích sedmého a šestého senátu, které z tohoto nálezu vycházely, zaujatý názor pak konvenuje i názoru sedmého senátu obsaženému v usnesení o postoupení věci.
- 18) Rozšířený senát proto uzavírá, že k otázce určení počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty u správních deliktů neexistuje v současné době rozporná judikatura senátů Nejvyššího správního soudu, zároveň se předkládající senát nechce odchýlit od právního názoru vysloveného v relevantním rozhodnutí tohoto soudu. Pravomoc rozšířeného senátu rozhodnout v postoupené věci podle § 17 odst. 1 s. ř. s. tak není dána. Rozšířený senát proto vrátil věc podle § 71 Jednacího řádu Nejvyššího správního soudu sedmému senátu k projednání a rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. června 2013

JUDr. Josef Baxa
předseda rozšířeného senátu